

то, за бжджщето, и найвече за братската си любовъ, която нищо на свѣта немаше сила да намали, тукъ-таки видѣхъ (ако и да бѣше вече дълбока нощъ), въ една отдалечена станчка къмъ края на градини-тѣ, слаба свѣтлина която са затуляше на време отъ олюляванитѣ клоневе на дърветата. Какво ли е туй въ такъвзи часъ? Нѣкоя тайна! нѣкоя, може бы, случка!

Кармена, оплашена, искаше да са оттеглижтъ; но Аиша напротивъ пристѣпи:

« Чакай тука, сестро, да идж да видѣж що е.

— Не! ако идешъ, ще додж съ тебе. »

И като си сплетохъ рѣцѣтѣ и са стиснѣхъ една о друга трѣгнѣхъ и двѣтѣ ерѣщо опасността.

Тѣ вървѣхъ на прѣсти, задържахъ си дыханіето и кълнѣхъ си дрехитѣ които, като опирахъ о дърветата шумоляхъ и нарушявахъ мълченъето на нощта.

Найподирь тѣ стигнѣхъ близо до страшната опасность. Тя бѣ колибка съ едно прозорче.

Аиша си наведе главата погледа презъ стьклото на прозореца и наченъ да са смѣе, и кимнѣ на Кармена да са доближи. И какво мыслете че видѣхъ тамъ.

Пикильо, — който, за да е повече спокоенъ, избралъ бѣ тѣзи колиба за кабинетъ, — отчаянъ, кжсаше си космитѣ отъ главата и дереше листоветѣ на испанската си грамматика, а, послѣ тѣпчаше проклетата книга, и найподирь паднѣлъ на едно столче, омаянъ съ очи пълны отъ сълзы прискърбны и гнѣвны.

Аиша бутнѣ малкото прозорче, което не бѣ за прешнѣто извѣтрѣ, пѣхнѣ прекрасната си глава въ колибата, и му рече кротко:

« Пикильо! »

Като чу този гласъ, като видѣ онзи ангелъ, който са виждаше че налучилъ отчаяніето му и е дошълъ на помощъ, той подекочи отъ радость, прострѣ рѣцѣ къмъ прозореца и измърмора тѣзи думы:

« Ты ли си ангеле мой? »

— Да, отговори Кармена и двѣтѣ смѣ.

— Що правишь тука?

— Четж.